

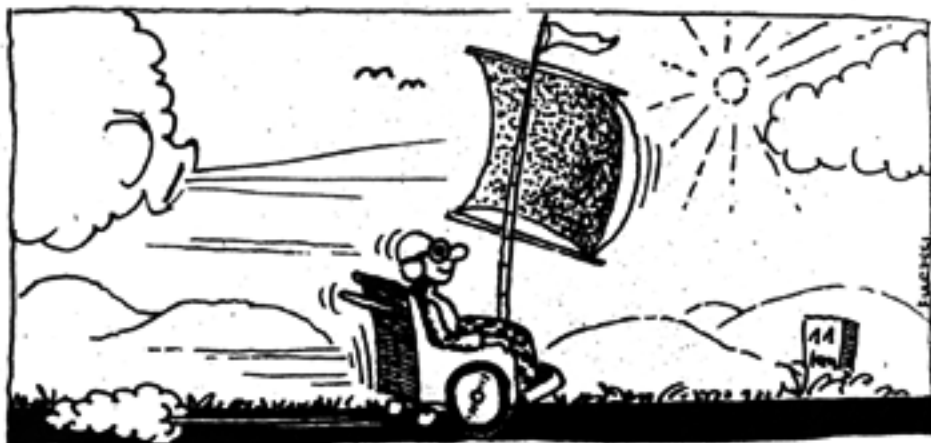
«Ξέρουμε που οδηγεί η ρομαντική τάση φυγής των οικολόγων...»

Πού όμως, θέλουν να μας οδηγήσουν οι «πραγματιστές» Τεχνοκράτες;

ΠΗΡΑ ΜΑΖΙ ΤΟ τεύχος 2 της «Ανανέωσης» και την «Θεσσαλονίκη» της τελευταίας Παρασκευής του 1983, 30 Δεκεμβρίου. Στην εφημερίδα διάβασα καινούργιες ειδήσεις για το Σέιχ-Σου. Αφού μέσα στο 1983 άρχισαν να ικανοποιούνται οι υλικές ανάγκες των Θεσσαλονικτών, η νέα χρονιά θα φρόντιζε αμέσως και για τις πνευματικές. Μετά την Ανατολική Περιφερειακή, τους ασφαλοστρωμένους δρόμους προς το Πανόραμα και την Εξοχή και τις λοιπές «αξιοποιήσεις» και «διαμορφώσεις», ήρθε ο καιρός να θεμελιωθεί και εκκλησία μέσα στο δάσος!

Αναρωτήθηκα, ποιές άραγε πιστικές ανάγκες εκκλησιασμού κάνουν αναγκαίο ένα τέτοιο έργο σε εποχές λιτότητας και εξοικονόμησης (οι κοιλαδογέφυρες και τα τούνελ ήταν, βλέπετε δαπανηρά). Η ανακοίνωση όμως του υπεράνω πάσης οικολογικής και γενικά «ρομαντικής» υποψίας ΚΟΔΗΣΟ, που ακολουθούσε παρακάτω, με γέμισε πάλι πονηρές σκέψεις: Ρωτούσε γιατί παίρνουν μορφή οικοπεδοποιήσιμης έκτασης οι «διαμορφώσεις του χώρου» και πληροφορούσε ότι μέχρι τώρα μόνο, έχουν αποφιλωθεί 600 στρέμματα, ενώ στο σχέδιο αναφερόταν 300 για το σύνολο του έργου.

ΕΙΔΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΙΜΕΤΩΠΙΟ άρθρο του Μ. Λαμτζίδη στην «Ανανέωση» (=Ανατολική περιφερειακή, εμπρός στο δρόμο που χάραξε το υπουργείο»). Το άρθρο καταλογίζει στο Υπουργείο Δημοσίων Έργων ότι παίρνει υπόψη του μόνο τον οικονομικό παράγοντα για την κατασκευή της Περιφερειακής και αδιαφορεί για τον τραυματισμό του δάσους και τους «επίδοξους» καταπατητές. Καταλογίζει επίσης σ' όσους είναι αντίθετοι με τη διάνοιξη του δρόμου, ότι προτείνουν εναλλακτικές λύσεις που προϋποθέτουν βαθιούς κοινωνικούς μετασχηματισμούς, αλλαγές στη συνείδηση των πολιτών, «αλλαγές που θα ωριμάσουν μέσα από τους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες των εργαζομένων και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης». Τους θεωρεί, με λίγα λόγια, αριστεριστές. Τέλος καταλογίζει στην πλειοψηφούσα δύναμη του Δημοτικού Συμβουλίου, δηλαδή στο ΠΑΣΟΚ (έχει το θάρρος και παραδέχεται ότι εκεί μέσα ψηφίζουν κόμματα και όχι αντιπρόσωποι των Δημοτών), και στον Δήμαρχο, ότι ενώ αρχικά ψηφισαν τη σωστή (κατά την γνώμη του

Μ.Λ.) άποψη της Δημοτικής ομάδας του ΚΚΕ εσωτερικού, που δεχόταν τη διάνοιξη του δρόμου υπό όρους, τελικά έκαναν την πάπια. Ενώ, κατά τη γνώμη πάντα του αρθρογράφου Μ.Λ., «έπρεπε να οργανώσει ένα κίνημα πολιτών που θα στήριζε με κινητοποιήσεις, τις προτάσεις του Δημ. Συμβουλίου απέναντι στο Υπουργείο».

ΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ που προκύπτουν είναι αρκετά.

1. Τώρα που επιβεβαιώθηκε πανηγυρικά ότι τα έργα στο Σέιχ-Σου δεν περιορίζονται μόνο στην Περιφερειακή (αυτό, οι κάθεται αντίθετοι στο δρόμο το έλεγαν από την αρχή, ενώ οι «κρατικοί» υποστηρικτές του δεν μίλησαν ποτέ για τέτοια πράγματα), ποια είναι η άποψη των υποστηρικτών της διάνοιξης υπό όρους; Ναι, όχι ή ναι μεν αλλά στο αστικό άλσος με υποδομή ζώνης κατοικίας;
2. Η άποψη της Δημοτικής ομάδας του ΚΚΕ εσωτερικού ήταν όντως μόνο αυτή που αναφέρει ο Μ.Λ.; Και εκείνα που κυκλοφόρησαν να μη θίγει το δάσος πριν γίνει μελέτη σκοπιμότητας του έργου και ν' αρχίσει εντωμεταξύ η διάνοιξη από τη Θέρμη, τίνος άποψη ήταν;
3. Τώρα που η ψήφος του Δημ. Συμβουλίου αποδείχθηκε επιταγή χωρίς αντίκρισμα, γιατί άραγε να δεχτούμε ότι η «κριτική» υποστήριξη του δρόμου και ο συμβιβασμός των ασυμβίβαστων ήταν ρεαλιστική στάση, ενώ το καθαρό «όχι στην καταστροφή του δάσους» ρομαντισμός, στενή οπτική, τάση φυγής; Τουλάχιστο η δεύτερη στάση προβληματίσε και

κινητοποίησε κάποιο κόσμο. Η πρώτη τι έκανε; Διατήρησε ζωντανά κάποια μικρά μορατόριουμ;

4. Όταν αντιληφθήκατε ότι η πλειοψηφούσα παράταξη του Δήμου όχι μόνο δεν κινητοποίησε τους Δημότες, αλλά έκανε και έμπρακτη αυτοκριτική για το ολλίσθημά της να ψηφίσει τις προτάσεις σας, τι κάνατε σεις οι υποστηρικτές της διάνοιξης υπό όρους; Όχι μόνο δεν κινητοποιήσατε σεις τους Δημότες, αλλά αν κρίνουμε από το άρθρο του Μ.Λ., πολεμάτε όσους κινητοποιήθηκαν από μόνοι τους, επειδή απόστρεψαν το βλέμμα τους από τους «ρεαλισμούς» σας.
5. Πώς άραγε θα γίνουν οι αλλαγές στη συνείδηση των πολιτών που θα επιτρέψουν τον περιορισμό της χρήσης του Ι.Χ., τις πεζοδρομήσεις και τα ποδήλατα; Και πώς θα γίνουν οι αλλαγές στη δομή της πόλης; Μήπως με την περαιτέρω θεοποίηση του Ι.Χ. από τους «εκφραστής των λαϊκών δυνάμεων»; Ή μήπως με την υπόκληση στη λογική των έργων βιτρίνας; Και με ποιούς αγώνες θα ωριμάσουν οι αλλαγές; Οι μόνοι που κινητοποιήθηκαν είναι απορριπτέοι κατά τη γνώμη του Μ.Λ. Ίσως λοιπόν χρειαστεί να περιεμμένουμε μέχρι να προσαρμοστούν στην σύγχρονη πραγματικότητα όλοι αυτοί οι «ρομαντικοί» ή την εμφάνιση μιας καινούργιας γενιάς «ρεαλιστών» πολιτών, που να ενδιαφέρονται όμως λιγάκι για την πόλη τους. Και μέχρι τότε, παραμένοντας πιστοί στο δόγμα «η ανάπτυξη χωρίς κυριαρχία του Ι.Χ. δεν είναι ανάπτυξη», θα συνεχί-

σουμε το δρόμο μας με παρακλήσεις στον Άγιο Βασίλειο (και στον Άγιο Άκη) δέντρα να κόβει και δρόμους να μας δίνει.

ΕΙΝΑΙ ΒΕΒΑΙΑ πολύ φυσικό να καταλήγει όλο αυτό το κυνήγι του «εφικτού», του «άμεσα εφαρμόσιμου» και των «ώριμων λύσεων» (τόσο ώριμων που άρχισαν να σαπίζουν), στην απόρριψη κάθε εναλλακτικής λύσης στην σημερινή αθλιότητα της πόλης μας. Οποιαδήποτε ρήξη, έστω και σε πολύ μικρά πράγματα, θα άλλαζε κάποιες «ωραίες» συνήθειες του νεοέλληνα, θα διατάρασσε τη συνέχεια της εξέλιξης, θα έβαζε σε κίνδυνο την αναπτυξιακή διαδικασία! Αίσχος, βέβαια, να πηγαίνουμε με το λεωφορείο για ψώνια στο Μοδιάνο! Να μας λείπει το βύσσινο λοιπόν.

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο, που θυμίζει απορίες «επαρχιώτη στην Ομόνοια»: Άραγε, οι δυτικοευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις με τους πεζόδρομους, τα τραμ και τους ποδηλατόδρομους (έχουν και τα Σκόπια) πώς τα φέρανε βόλτα; Έχουν όλες τους έτοιμες τις βάσεις του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού, σταμάτησαν την αναπτυξιακή τους διαδικασία ή μήπως βιάσθηκε η «ομαλή τους εξέλιξη» από αριστεριστές οικολόγους.

Ως πότε άραγε, Έλληνες αριστεροί, και μάλιστα της ανανέωσης, θα θεωρούν «αριστερισμούς» πράγματα που οι αστοί όλων των ευρωπαϊκών χωρών προώθησαν και υλοποίησαν ήδη από την δεκαετία του 1960;

Παρακάμπω εντελώς το πελώριο θέμα για το τι ρόλο παίζει τέλος πάντων η Τοπική Αυτοδιοίκηση, έχοντας την ελπίδα ότι μετά την τελευταία φρενίτιδα έργων, ο καθένας θα τοποθετηθεί με σαφήνεια.

Ωστόσο εκείνη η φράση «Και ξέρουμε που οδηγεί...», μετά την «αθεράπευτα ρομαντική στάση» (των οικολόγων) και τις «τάσεις φυγής προς έναν μελλοντικό παράδεισο» είναι πολύ βαριά.

«Ξέρουμε»: εμείς οι ειδικοί και γνώστες, αλλά και γενικά η κοινή γνώμη, αυτή που εξ ορισμού αποκλείει μειοψηφίες και ρομαντισμούς.

«που οδηγεί»: μα φυσικά σε κάτι πολύ κακό, αφού προηγούνται όλα εκείνα τα περί «φυγών», «παραδείσων» και «ρομαντισμών».

Αποσιωπητικά: για να οργιάζει κάθε μικροαστική φαντασία.

Ας μη μείνει αναπάντητη μια τέτοια πρόκληση, γιατί αν μείνει θα έχει πετύχει το στόχο της: Να λειτουργήσει σαν ιδεολογική τρομοκρατία.

Λοιπόν σύντροφε, που νομίζεις ότι είναι πιο κατάλληλος χώρος για μας τους «αθεράπευτα ρομαντικούς»;

Σε ίδρυμα για απροσάρμοστους; Σε μοναστήρι; Σε άσυλο ναρκομανών; Στη φυλακή; Ή σε κάποιο ψυχιατρείο.;

Γ. Ριζούλης